National Library of Israel

מבעד למסוה *)

(שעורים בהסתכלות)

הואיל וכך, הבה נעסק היום קצת ב„צנזורה", או כמו שאומרים אצלם: בורגברג אנסטזיה.

ואם תרצו, הרי לפניכם לוח קטן של בקרת ל„בקרת":

שם המאמר:	אפור לפרסם:	מותר לפרסם:
א) „בערתונורת" – „העדבית" (עיא דבלבולים ביפו)	ב„דאר היום"	ב„כרמלי", חיפה
ב) כרוזו של מוסה-קאזים	ב„דאר היום"	בהוספתו האנגלית
ג) מברק הנציב לדר' ויצמן	ב„דאר היום"	ב„הארץ"

אמור מעתה ביום אחד לקו ב„דאר-היום" שלשה מאמרים.

היום הזה ישאר לזכרון בדברי ימיה הקצרים של הגברת „אנסטזיה" שלנו...

עוד לא הספקתי להשלים את התמונה הזאת, והנה הביאו לי מכתב במעטפה ארוכה ובו כתוב לאמר:

„דיר מיסטר עזמות!

את „ההגדה" החדשה שלך קראתי בתשומת-לב מיוחדת, ואולם רוצה אני לשאול ממך, יקירי, את ה„קושיות" הללו:

זה שנה אחת כמעט שאני יושב לי בארמון, כנציב-מלך ממש, על הר הזיתים וטטייל לי בין המתים... כבר עבר גם סדר הפסח וערכתי, כידוע, את ה„מלוכה" — בלי עם!

מה זה רבי בלי „חדר"?

ומה זה רועה בלי עדר?

מה זה פייטל בלי דמשק?

וחיילי „ההגנה" — בלי נשק?...

ושואל אני אתכם: למה זה שלחתוני הנה, לכל השנים הטובות? איה ששים רבוא החלוצים שהבטחתם לי? איה מליוני הדולרים וכל בעלי ה„ביזנס" שזמזמתם לי באזני?

הן אני ורפלונית שלי אוכלים ממש את בשרנו חיים מתוך צער ויפורים לשבת כאן ולהכין בתי אולפ:א, בתי-נכאות, כבישים וכיוצא בזה רק בשביל ה„פרא-אדם" שלנו. בעד חלונות ארמוני נשקפתי, בעד כל אשנב, מדוע בושש אחי ר' ישראליק לבוא? מדוע אחרו פעמיו ככה? הן שלחתי לו כמה מכתבים וחלגרמים? שגרתי לו שלחתים לאמריקה, להודו ואפילו לזילנדיה החדשה, רמזתי לו בידים וברגלים, קרצתי לו בעינים, והוא — ר' ישראליק שלנו — עושה עצמו „כאלו לא ידע; צעקתי אליו לא בקולי, תרעתי, תקעתי וקראתי בכל מאמצי כחי — ואין קול ואין עונה. האמנם מתחרט הוא על כל המעשה?

ואני גם עברית ב"ה למדתי לדבר, וזוגתי שתחי' טרחה, המסכנה, ולמדה סו"ם לקרא מעל דניר, באיתיות לועזיות מסחמא, ובלי שגיאות כמעט, נאום שלם בעברית לכבוד הנשף האומנותי העברי בירושלם. עוד מעט אדע גם עברית...

צא וראה, חביבי עזמות, מה בין בני לבן חמי: הם, „בני דודנו", עוסקים בהבלי עולם ומכלים את עתותיהם בהכנות ובהרצת „מכתבי-ידידות" לכל העולם ואפילו ל„מורנינג-פוסט", ועמך ישראליק — עם חכם ונבון — עוסק, כידוע, בבנין ה„בית הלאומי", כגון: ברגדיים ווייצמן באמריקה, „אגודת-ישראלי" ו„מזרחי" בונים ובירושלם עי"ה „קיק וזינגפלד", הפועלים ושביתות-ירדים והאכרים ופועליהם הנכרים, העתון „הרגון" והעתון „הצהוב" וגלויי-דעת שלהם, ועל כלם המפסיים...

אמרתי לו לצדיק מגור שליטא: „גור" בארץ הזאת כתים, ולא שם בפולניה, וכמעט שקנת קרקע, אלא שצדיקים מלאכתם נעשית על ידי אחרים... לע"ע הוא נוסע במחלקה השניה וה„וקנה" שלו שתחי' במחלקה השלישית: נחות דרגא... ואפילו אותה מטרוניתא עזבה את „סלע" הישוב וחזרה לאמריקה כלעמת שבאה...

ובראשון למאי

עד שקרה המעשה הידוע ב„בן-חמור" שרצה לעשות „שבת לעצמו", והוא וכל ב"ב יצאו כלם לשוק והטפו כעשרים הרגגולי „דודו" וגם שלשה ברבורים אביסים (זונבולים בלעז) ושחטו אותם בלא ברכה ושלא עפ"י דין, והנה „עורבא פרח" באויר והוריד להם מן השמים ו„הרביץ" בהם מעין „מלבס" (מין בונבונים גדולים) וכל „בני-המור" קבלו איש איש חלקו כראוי לו, ואכלו ושבעו, ומיד אחר סעודה שמנה זו ישנו את שנתם, „ענג שובת", ממש כמו אחר המעשה ב„לחי החמור"...

ברגע זה, נודע לי כי בני ישראליק הניעו לחיפה ולא מצאו פתח פתוח לפניהם וחזרו — כך הוגר לי — למדינות הים. והנה אבקשך, ידידי מר עזמות, להודיע להם בשמי לאמר: „חבי כמעט רגע עד יעבר זעם", ואי"ה בעגלא ובזמן קריב נזכה להתראות בארץ-אבותינו.

וכה תאמר להם: אם לפוליטיקה — הניחו לי! ואתה, השתדלו להרבות בכחות ככל האפשר, להגדיל את מכסת הדולרים והקרקעות, לבנות, לנטע, ליסד...

ולחדש הבא בירושלם!

הסיור לך מאד

שמואליק.

כדי לחיות בשלום, כדרכי, עם מאראס אנסטזיה, החלטתי לדחות את תשובתי לשבת הבעל"ט.

עז מות

*) אסור תיה יהיה החתום לעיל לקוראים אם יכתבו לו עפ"י כתבת המערכת של „דאר היום" על כל מה שקראו או שמעו בעולמנו, חבר שישמש לו מעמעמים לקוראים. — ע ז מ ו ת.